

přeložila
Hana Švolbová

Barbara
Rose

Zámek plný knih

Tajemství kouzelné knihovny

Zámek plný knih

Copyright © Loewe Verlag GmbH, Bindlach
Text: Barbara Rose
Illustrations: Annabelle von Sperber
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Švolbová, 2026
Cover & Illustrations © Annabelle von Sperber, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7410-4 (pdf)

Barbara Rose

ilustrovala
Annabelle von Sperber

DÍL PRVNÍ

přeložila
Hana Švolbová

Obsah

	Ve skrytu...	5
1.	Veverka čipmank a magie	12
2.	Kouzelné schody a hladová břítška	21
3.	Oblaka prachu a duté hlavy	32
4.	Strašidelné úšklebky a kočičí naříkání	41
5.	Ospalci a detektivové	50
	Ve skrytu...	64
6.	Levitující schody a šumění moře	73
7.	Tajemství a strašidla	81
8.	Vůně knih a útržky papíru	89
9.	Šimrání v břítše a vzpomínky	99
10.	Rajčatová polévka a hudba	111
	Ve skrytu...	124
11.	Pohádky a cáry mlhy	126
12.	Láska a křišťálová koule	138

Ve skrytu...

Hep-čík, hep-čík!“ Jenovéfin záchvat kýchá-
ní se jako vichřice prohnal spoře osvětlenou
knihovnou. Vznešená dáma zavrtěla hlavou, vy-
táhla ze šatů krajkový kapesníček a otřela si jemný
nosík. „Zpropadené chomáčky. Pánové, je nejvyšší
čas, aby naše knihy zase vzalo do rukou nějaké dítě.
Jinak se rozpadnou na prach. A my rovnou s nimi.“

„Co to povádáš, drahoušku? To je strašle-
vá představa,“ zaburácel Ferdinand kovovým

hlasem. „Tak daleko to samozřejmě nesmé zajeť. V žádném případě!“

Mocně dupal plechovou botou do podlahy. Vzápětí se v policích zvířily další šedivé chomáčky prachu.

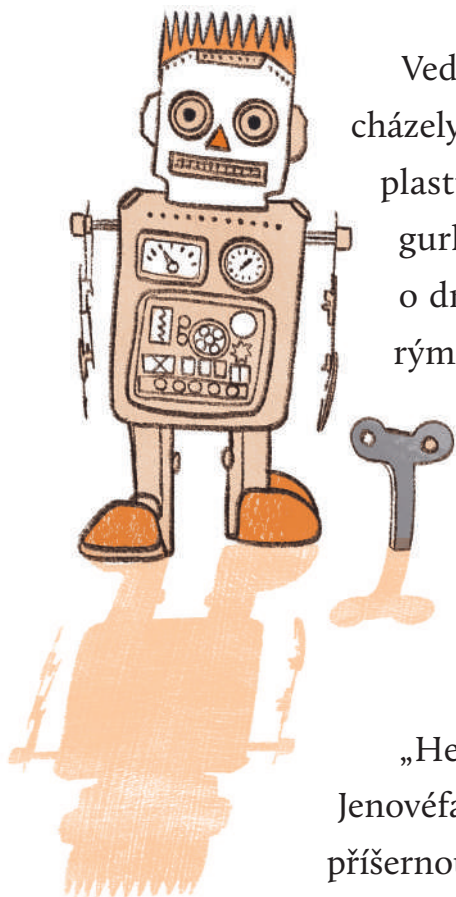
Ve světle těch několika slunečních paprsků, které pronikaly léty nemytými okny, tančily ve vzduchu. Potom sklouzly z poliček knihovny na podlahu, kde se spojily do jemného šedivého koberce.

„Jestli se tu zvíří ještě víc prachu, neuvidím už vůbec nic,“ stěžoval si Uhlík. Kocour už několik hodin trpělivě posedával u okna, z něžž byl výhled na

vstup do zámku. „Přece dobře víte, že je ohlášená na dnešek. Já se tak mňauc těším. Knížky na ni čekají už hrozně dlouho a my také!“

Touto výjimečnou částí velké zámecké knihovny se táhlo hotové bludiště regálů. Až do stropu tu stály tlusté a tenké, malé i velké, v kůži balené i lepenkovými deskami opatřené dětské knihy. Vysoké žebříky na kolečkách dosahovaly až úplně nahoru. Nejcennějším dílům byly vyhrazeny vitríny. V nich obrázkové knížky spočívaly na sametových polštářcích jako princezna na matracích, mezi nimiž se ukrýval hrášek.

Vedle některých knih se nacházely hračky ze dřeva, kovu, plastu nebo látky. Šlo o figurky patřící k příběhům: o drobné vlky se zuby ostrými jako břitva, o hezkou soviči sněžní, o děvčátko s legračními punčochami a zravými copy a o chlapce, který v rukou držel husu.

„Heeeepčík,“ kýchla opět Jenovéfa. „Řekla bych, že trpím příšernou alergií na prach.“

„Alergií na prach?“ Uhlíkovi se pobaveně zachvěly vousky. „Odkdy mohou být kouzelné bytosti nemocné?“

„Proč by ne? Určitě se o tom něco píše v některé z těch tlustých lékařských knih v nudné

části knihovny dole ve druhém patře.“ Jenovéfa si přitiskla ruce na spánky. „Každopádně mě z toho podupávání začíná bolet hlava, Ferdinande. Tyhle plechové boty nejen víří prach, ale také dělají pekelný rámus. To je prostě neslýchané. Knihovna je místem klidu, ty hrubiáne.“

Uhlík se mrzutě díval z jednoho na druhého. „Vy dva, přestaňte se hádat. Vážně jsou důležitější věci.“ Pekelně ostrými dráčky vzrušeně škrábal do okenní tabulky. Hlavou černou jako uhlí pohupoval sem a tam. „Je tu! Pro samé remcání bychom ji málem propásli. U tlusté myši! Podívejte – právě vystoupila. Teď stojí vedle ošuntělého auta a pozorně si prohlíží náš zámek. Určitě to musí být ona. Musí!“

„Jak vypadá?“ zeptala se Jenovéfa. Oběma rukama si nadzvedla nařasené šaty a vznešeně povyskakovala, aby mohla oknem vykuknout ven. „Je jí podobná? Je taky tak hezká? Ani se nemůžu dočkat, až bude konečně u nás.“

„Kde je, Uhlíku?“ zeptal se Ferdinand. „Já po-
řádně nevedám, mám velkou... jejda... pardon,
právě me spadla.“ V zaprášeném sále se rozlehl
rámus, něco se s řinčením kutálelo po podlaze.

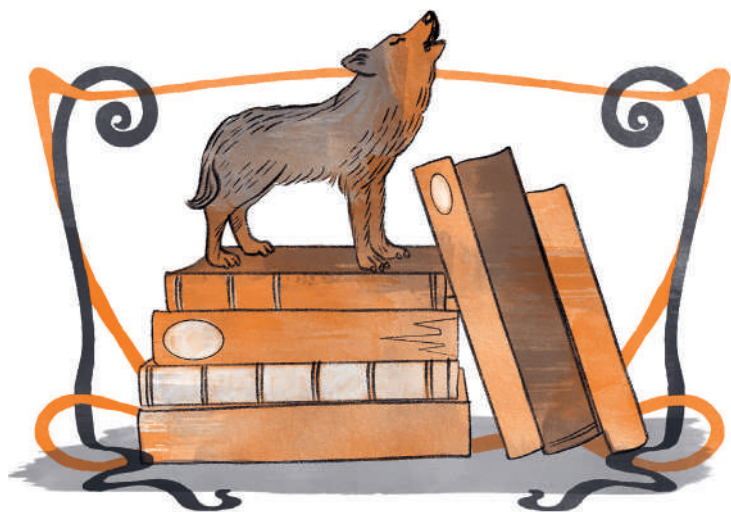
„Už zase ta plechová hlava! To už není možné.
Ten randál se nedá vydržet, Ferdinande,“ stěžo-
vala si Jenovéfa vysokým, poněkud pištivým hla-
sem. „Co když nás uslyší venku! Přece víš, že nás
nesmí v žádném případě odhalit. Aspoň prozatím
ne. Nejprve se musíme ujistit, že je to ta pravá.“

„Proměňte,“ zahuhlal Ferdinand. „Trapné, ve-
lece trapné. Zase jsem ztratěl hlavu. Ale...“ moc-
ně si přimáčkl přilbu k brnění, „ted' jsem se je na-
saděl a už je můžu pozorovat e já. Je na čase, abe
přešla. Naše zachránkeně, naše hrděnka!“

„Kdepak? Jakpak? Tak už mě taky pusťte
k oknu, pánové,“ pištěla Jenovéfa.

Ferdinand ji vůbec neposlouchal. „Poděvej-
te! No páne, ale... je tak malá a hubená a... ještě
dítě.“

„Samozřejmě je to dítě, ty trumbero. Právě tak je to psáno.“ Uhlík rozrušeně tlapkal tmavými packami na okno, jako by chtěl dívence dole zamávat. „Jen doufám, že nás nenechá na holičkách. Musí nám pomoci. Jinak jsme všichni ztraceni.“

1. kapitola

Veverka čipmank a magie

Beka stála na nezpevněné příjezdové cestě vedle omšelého auta svého otce a žasla. V posledních dnech často dumala nad tím, jak asi bude vypadat její nový domov. Jestli není prastarý a ošklivý. Jestli na něj celý svět nezapomněl a není úplně zchátralý. Ověšený cedulemi se zákazy a naprosto nevhodný pro děti. Nebo

zda ho nedávno opravili a je tak luxusní, že se tam nebude smět ničeho dotknout. A přemítala, jestli se v něm bude cítit dobře. V novém domově, v zámku Růžetín.

„Kde se zase schováváš?“ Beka sáhla do velké klokanky své mikiny. Tam si Lotka zalézala nejraději, když spolu cestovaly. Beka ochranněsky vytáhla svou ochočenou veverku čipmanka z kapsy ven a zvedla ji. „Vidíš to, co já, Lotko?“

Veverka si ospale promnula očka, vyšplhala Bece na rameno a zvědavě si prohlížela okolí. Zdálo se, že chce okamžitě vyrazit a všechno prozkoumat. Avšak Beka byla předvídavá a zabavila několik lískových oříšků. Takže Lotka při krmení poslušně poseděla a Beka pohledem mířila do všech směrů.

Zámek Růžetín měl tři patra a podkroví, nespočetně arkýřů a věžiček. Zvenčí byl všude porostlý psím vínem. Teď, koncem léta, listy zářily sytou oranžovou a temně červenou. A právě